Lekcja 11 12 grudnia

DAR PROROKOWANIA W KLUCZOWYCH MOMENTACH

Tekst przewodni: Am 3,7.

Zakres studium: 2 P 2,5; Sdz 4,4-16; 1 Krl 18,21.38-39; Iz 59,1-4; Ne 9,30; Ap 1,1-3.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Na przestrzeni dziejów Bóg powoływał proroków w kluczowych momentach, by objawiać swoją wolę i kierować swoim ludem. W Am 3,7 czytamy zapewnienie: „Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom". To oznacza, że Boże objawienie nierzadko poprzedza ważne wydarzenia. Ostrzegając przed nadchodzącym sądem, wzywając do skruchy i niosąc pocieszenie w trudnych czasach prorocy odgrywali istotną rolę w kształtowaniu duchowego życia ludu Bożego. Ich przesłania nie pochodziły od nich samych, ale były natchnione przez Boga, tak więc przez nie Bóg komunikował swoją wolę wtedy, kiedy Jego lud najbardziej tego potrzebował.

W tej lekcji przyjrzymy się temu, jak proroczy głos odzywał się w zwrotnych momentach dziejów i jakie zasady służyły poddawaniu go testowi. Choć *Pismo Święte* jest ostatecznym autorytetem, Bóg nadal zapewnia prorocze kierownictwo swojemu ludowi, między innymi za pośrednictwem Ellen G. White. Jej pisma, podobnie jak przesłania proroków w przeszłości, powstały w definiującym okresie historii oferując wyraźne zrozumienie, korygując błędy i niosąc wsparcie adwentystycznemu ludowi Bożemu. Zrozumienie roli przejawów daru prorokowania w przełomowych czasach pomaga nam docenić to, jak Bóg prowadzi swój lud, a jednocześnie zachować *Pismo Święte* jako ostateczny standard prawdy.

Część II: Komentarz

1. Bóg interweniował w ważnych momentach historii zbawienia za pośrednictwem swoich proroków.

Potop. Ludzkość uległa skrajnemu zepsuciu, więc Bóg postanowił osądzić świat i wymierzyć karę w postaci potopu (Rdz 6,5-7). Noe jako „zwiastun sprawiedliwości" (2 P 2,5) ostrzegał ludzi, a jednocześnie budował arkę dla ocalenia (Rdz 6,13-22). Choć głosił prorocze przesłanie, tylko jego rodzina usłuchała wezwania i skorzystała z ratunku (Rdz 7,1.7). Potop zgładził wszystkich ludzi na Ziemi poza ośmioma osobami w arce (Rdz 7,21-23). Potem Bóg zawarł przymierze z Noem symbolizowane przez tęczę, obiecując, że nigdy już nie zniszczy Ziemi przez wodę (Rdz 9,8-17).

Sędziowie. W okresie sędziów Izraelici raz po raz dopuszczali się bałwochwalstwa i uciskali słabszych (Sdz 2,11-19). Debora, która była jednocześnie prorokinią i sędzią, kierowała Izraelem w czasie kryzysu spowodowanego przez kananejskiego króla Jabina (Sdz 4,4-7). Debora wezwała Baraka, by poprowadził wojsko izraelskie przeciwko Kananejczykom dowodzonym przez Syserę, wodza wojska Jabina, i przepowiedziała, że ów siarczysty wódz zostanie pokonany przez kobietę (Sdz 4,8-9). Jej proroctwo spełniło się, kiedy niejaka Jael podstępnie zabiła lekkomyślnego Syserę (Sdz 4,17-21). Obok Debory także inni prorocy, w tym Samuel (który później wprowadził Izrael w okres monarchii), także odgrywali istotne role jako duchowi przewodnicy Izraela (1 Sm 3,19-21; 8,4-7).

Kryzys w północnym królestwie izraelskim. Za panowania króla Achaba i jego nikczemnej żony Izebel Izraelici niemal zupełnie przejęli kult Baala (1 Krl 16,30-33). Eliasz został powołany, by mocnym proroczym głosem oznajmić Boży sąd w postaci suszy, która, jak się później okazało, miała trwać trzy i pół roku (1 Krl 17,1). Na Górze Karmel Eliasz skonfrontował się z prorokami Baala, a w ramach tej konfrontacji Jahwe przy pomocy ognia z nieba dowiódł swojej wyższości (1 Krl 18,19-39). Wbrew temu zwycięstwu skrucha Izraelitów nie trwała długo, a Eliasz umknął przed gniewem Izebel (1 Krl 19,1-3). Jego prorocka misja została zwieńczona przemienieniem i wstąpieniem do Nieba po namaszczeniu Elizeusza jako następcy na urzędzie prorockim (1 Krl 19,15-16.19-21). Po odejściu Eliasza Elizeusz toczył bój o wierność Izraela wobec Boga (2 Krl 2,9-14).

Okres przedwygnaniowy. Ponieważ mieszkańcy Izraela (królestwa północnego) i Judy (królestwa południowego) nadal trwali w bałwochwalstwie i dopuszczali się niesprawiedliwości, prorocy ostrzegli ich przed nadchodzącym sądem (Oz 4,1-2; Am 5,10-12; Iz 1,4-7). Izajasz zapowiadał zbliżający się upadek narodu (Iz 10,5-6) i mające nastąpić przyjście Mesjasza (Iz 9,6-7; Iz 53,3-7). Jeremiasz nazywany „płaczącym prorokiem" wzywał do skruchy mieszkańców Judy (Jr 7,3-7), ale jednocześnie zapowiadał niewolę babilońską (Jr 25,11-12) i przyszłe nowe przymierze (Jr 31,31-34). Micheasz ganił zepsucie (Mi 3,9-12), ale przepowiadał Mesjasza jako nowego Władcę narodzonego w Betlejem (Mi 5,2). Sofoniasz i Habakuk ostrzegali przed wzrostem potęgi babilońskiej (So 1,14-18; Ha 1,5-6), a Nahum zapowiedział upadek Asyrii (Na 1,7-9; 3,1-7). Wbrew wielokrotnym

ostrzeżeniom i wezwaniom do skruchy północne królestwo upadło pod najazdem asyryjskim w 722 roku p.n.e. (2 Krl 17,6-7), Judejczycy zostali uprowadzeni na wygnanie w 586 roku p.n.e. (2 Krl 25,8-11).

Na wygnaniu. Podczas niewoli babilońskiej Ezechiel służył ludowi Bożemu na wygnaniu, głosząc zarówno ostrzeżenia (Ez 2,3-7; 3,17-21) jak i wizje odnowy, w tym wizję doliny suchych kości (Ez 37,1-14). Daniel służył na dworze babilońskim, a potem perskim, interpretując sny objawiające władzę Boga nad światowymi imperiami (Dn 2,27-28; 4,17). Proroctwa zapisane przez niego ukazują przyszłe mesjańskie królestwo (Dn 7,13.14). Abdiasz prorokował przeciwko Edomitom za to, że cieszyli się z upadku Judy (Ab 1,10-14). Na wygnaniu Judejczycy zachowali swoją tożsamość między innymi dzięki temu, iż podtrzymywała ich nadzieja czerpana z proroctw (Ps 137,1-6; Jr 29,10-14).

Okres powygnaniowy. Kiedy Persowie podbili Babilon, król Cyrus w 538 roku p.n.e. pozwolił Judejczykom wrócić do ich kraju (Ezd 1,1-4; Iz 44,28), ale odbudowa Jerozolimy i świątyni była bardzo powolna (Ezd 4,4-5.24). Aggeusz wzywał lud Boży do dokończenia odbudowy świątyni (Ag 1,2-8). Jednocześnie Zachariasz głosił wizje przyszłego odrodzenia, w tym proroctwo o przychodzącym królu (Za 9,9). Malachiasz, ostatni ze starotestamentowych proroków, krytykował duchową bierność (Ml 1,6-10; Ml 3,8-9) i zapowiedział przyjście „Eliasza", co miało się wypełnić w osobie Jana Chrzciciela (Ml 3,23-24; Mt 11,14). Te wszystkie działania położyły fundament pod pierwsze przyjście Chrystusa.

Przyjście Mesjasza. Jan Chrzciciel przygotował drogę dla Chrystusa wzywając lud do skruchy (Mt 3,1-3; Łk 3,3-6) i ogłaszając Jezusa jako Baranka Bożego (J 1,29.36). Jezus Chrystus jest Największym Prorokiem (Hbr 1,1-3), wypełnieniem wszystkich proroctw (Mt 5,17; Łk 24,44), najpełniejszym objawieniem woli Boga (J 14,9-10) i fundamentem nowego przymierza (Łk 22,20; Hbr 9,15). Jego śmierć i zmartwychwstanie są przełomowymi wydarzeniami w historii zbawienia (Ap 12,10-11).

Do dalszego studium: Zob. Willem VanGemeren, *The Progress of Redemption: The Story of Salvation From Creation to the New Jerusalem*, Grand Rapids 1988.

2. Bóg posłużył się Ellen G. White, by prowadzić Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w przełomowych momentach jego historii. Wymienione poniżej okresy historii adwentyzmu mogą zostać omówione podczas wspólnego studium.

Wielkie rozczarowanie i konferencje sobotnie. Wkrótce po wielkim rozczarowaniu w 1844 roku proroczy dar udzielony Ellen G. White posłużył zapewnieniu zagubionej garstki uczestników ruchu millerowskiego, że Bóg ich nie opuścił. Podczas historycznych konferencji sobotnich, kiedy w latach 1848-1850 wierzący gromadzili się, by studiować *Pismo Święte* i formułować zasady wiary, dar prorokowania pomagał im kierować tym doświadczeniem (zob. George Knight, *A Brief History of Seventh-day Adventists*, Hagerstown 1999, s. 38-42).

Wojna domowa w Stanach Zjednoczonych. Już na początku wielkiego narodowego kryzysu wojny domowej Ellen G. White pocieszała adwentystycznych czytelników myślą, że choć „Bóg karze ten naród za straszliwą zbrodnię niewolnictwa", to jednak „nadal ma przeznaczenie narodu w swoich rękach". Tak więc „nie pozwoli, by zwycięstwa nastąpiły szybciej, niż zamierzył, i nie pozwoli na większe straty wśród wojsk Północy, niż te, jakie w swojej mądrości uznał za właściwe, by ukarać grzeszników za ich grzechy" (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 1, s. 264.267). Zapowiedź wygranych bitew i strat Unii sugerowała zwycięstwo Północy okupione wielkimi cierpieniami (zob. Jud Lake, *A Nation in God's Hands: Ellen White and the Civil War*, Nampa 2017).

Minneapolis 1888. W latach 70. i 80. XIX wieku Ellen G. White piętnowała legalizm w Kościele i napominała przywódców Kościoła, by patrzyli na Chrystusa jako jedyną pewność zbawienia, a nie na samych siebie. Jej zdecydowane poparcie dla chrystocentrycznego przesłania A.T. Jonesa i E.J. Waggonera podczas Zjazdu Generalnej Konferencji w 1888 roku sprawiło, że nauka o usprawiedliwieniu przez wiarę znowu stała się osią adwentystycznej teologii. W ten i inne sposoby proroczy dar Ellen G. White pomagał Kościołowi przejść przez przełomowy okres niepokoju i zamieszania (zob. George Knight, *A User-friendly Guide to the 1888 Message*, Hagerstown 1998).

Chrystocentryczne publikacje w latach 90. XIX wieku. W latach, które nastąpiły po 1888 roku Ellen White skupiła się w swoich publikacjach na temacie zbawienia w Chrystusie. W latach 90. XIX wieku opublikowała serię książek poświęconych Chrystusowi. Począwszy od *Steps to Christ* (1892), opublikowała następnie *Thoughts From the Mount of Blessing* (1896), *The Desire of Ages* (1898) i *Christ's Object Lessons* (1900). Ta seria książek wydana blisko przełomu wieków była kulminacją trajektorii twórczości Ellen G. White wywyższającej Chrystusa i w znaczący sposób wpłynęła na Kościół kształtując jego zrozumienie osoby i dzieła Chrystusa.

Kryzys trynitarny. Na przełomie wieków książka *The Desire of Ages* (1898) w szczególny sposób wpłynęła na zrozumienie przez adwentystów pełni boskości Chrystusa i osobowości Ducha Świętego. Ellen G. White wprost napisała, że Chrystus jest „Jedynym, który istnieje sam przez się" i że „W Chrystusie tkwi życie, pierwotne, nie zapożyczone, nie pochodzące od nikogo innego", zaś Duch Święty jest „trzecią osobą Bóstwa" (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 350.394.498). Te słowa ostatecznie odwiodły Kościół od semiariańskiego stanowiska reprezentowanego przez Uriahę Smitha, który w tym samym roku

oświadczył, że Chrystus został wywiedziony z Ojca w przeszłej wieczności (zob. Uriah Smith, *Looking Unto Jesus*, Battle Creek 1898, s. 10, https://egwwritings.org/read?panels=p1317.38&index=0; zob. także Merlin Burt, *The Trinity in Seventh-day Adventist History*, „Ministry", 2/2009, s. 5-8, https://www.ministrymagazine.org/archive/2009/02/the-trinity.html).

Do dalszego studium: Szczegółowy opis wpływu Ellen G. White na kwestie doktrynalne, przesłanie zdrowia i edukację kościelną, zob. Herbert Douglass, *Posłaniec Pana*, Warszawa 2010, s. 256-370.

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Noe głosił przesłanie przez wiele lat, ale ostatecznie tylko kilkoro jego bliskich weszło z nim do arki. Czego uczy nas to o konieczności dochowania wierności i wytrwałego głoszenia Bożego przesłania bez względu na rezultaty?
2. Eliasz przeciwstawił się kultowi Baala. Jakie współczesne „bożki" zagrażają naszej wierze i jak możemy się im przeciwstawić?
3. Daniel dochował wierności Bogu żyjąc na wygnaniu. Jak możemy pozostać wierni Bogu żyjąc w środowisku wyznającym wartości odbiegające od biblijnych?
4. Jan Chrzciciel przygotował drogę dla Chrystusa. Jak możemy pomagać ludziom w przygotowaniu na spotkanie z Jezusem?
5. Po rozczarowaniu w 1844 roku Ellen G. White wspierała wierzących. Jak powinniśmy reagować na rozczarowania w naszej duchowej wędrówce?
6. Podczas wojny domowej w Stanach Zjednoczonych Ellen G. White podkreślała suwerenną władzę Boga. Jak wpływa to na nasze postrzeganie wydarzeń w świecie?
7. Przesłanie 1888 roku kierowało adwentystów ku usprawiedliwieniu przez wiarę. Jak możemy zachować Chrystusa i Jego ewangelię w centrum naszej wiary?
8. Jak chrystocentryczne publikacje Ellen G. White w latach 90. XIX wieku wpłynęły na Kościół Adwentystów Dnia Siódmego?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych".
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji":** https://adwent.pl/czas-misji

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia